

A Pécsi Ítéltábla a dr. Kászonyi Áron ügyvéd (fél címe) által képviselt **felperes neve** (címe) felperesnek - a Litter & Bíró Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Bíró Balázs ügyvéd, címe) által képviselt **alperes neve** (címe) alperes ellen személyhez fűződő jogok megsértésének megállapítása és sérelemdíj megfizetése iránt indított perében a Pécsi Törvényszék 2017. szeptember 26. napján kelt 15.P.20.009/2017/11. számú ítélete ellen az alperes által 12. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - fellebbezett részében - részben megváltoztatja, az elsőfokú ítéletben írt tartalommal a felperes jóhírnevének, mint személyhez fűződő jognak a megsértését állapítja meg, az elégtételadás körében az alperesnek elnézésekérésre kötelezését mellőzi, és a sérelemdíj összegét 300.000 (háromszázezer) forintra leszállítja.

Mellőzi az alperesnek elsőfokú részperkölségben történő marasztalását, és a felperest kötelezi, hogy tizenöt napon belül fizessen meg az alperesnek 44.200 (negyvennégyezer-kettőszáz) forint elsőfokú eljárásban felmerült perkölséget.

A felek által az államnak fizetendő le nem rótt kereseti eljárási illeték összegét a felperes esetében 72.000 (hetvenkettőezer) forintra felemeli, míg az alperes esetében 18.000 (tizennyolcezer) forintra leszállítja.

Egyéb fellebbezett részében az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg a felperesnek 20.000 (húszezer) forint másodfokú eljárásban felmerült perkölséget.

Kötelezi a feleket, hogy fizessenek meg az államnak - az állami adóhatóság külön felhívására - a felperes 18.000 (tizennyolcezer) forint, az alperes 32.000 (harminckettőezer) forint le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az alperes a www....hu <<http://www....hu>> oldalon megjelenő internetes újság kiadója.

A csomagküldő internetes kiskereskedelemmel foglalkozó felperes a **s....net** megnevezésű weboldalt működteti. Ügyvezetője 2016. szeptember 7. napjától kezdődően **K Z**, aki korábban egyéni vállalkozóként a **s....org** megnevezésű honlapon a felperesi céggel azonos tevékenységet végzett. A

www.s....org <<http://www.s....org/>> internetes oldalon megrendelt és kifizetett egyes s....eket **K Z** határidőben nem szállította ki, a vevőkkel nem lépett kapcsolatba, emiatt ellene a **B** Rendőrkapitányságon büntetőeljárás indult. A nyomozás során a névazonosság miatt meghallgatták az alperes alkalmazásában álló újságírót, **K Zt**, akinél a felháborodott károsultak utóbb is több alkalommal reklamáltak. A **D** Járási és Nyomozó Ügyészség a s....org oldal kapcsán az üzletszerűen elkövetett csalás vétsége miatt indult nyomozást megszüntette. A 2015. november 4. napján kelt határozat szerint a weboldal nem megfelelő működése vezetett ahhoz, hogy a megrendelések kis hányadát **K Z** teljesíteni nem tudta. Az elégedetlen vevők a felperes **F**-oldalán 2015 novembere és 2016 novembere között is több panaszos bejegyzést tettek.

2016. december 16. napján az alperes által működtetett **...hu** weboldalon „Durván meglopják a ... a neten” címmel az alábbi szövegezésű cikk jelent meg:

„Szebbnél szebb pénzcsalós, online vásárlós rémtörténetről hallani. A dolog nem új keletű, de valahogy mindig egy ismerősünk ismerősével történik. Összegyűjtöttünk három ... történetet, amelyekből érdemes tanulni, hiszen a csalók nem öltenek nyilvánvaló köntöst, igenis be lehet nekik dőlni. Tanulságos történetek következnek.

Z, 32

Tavaly év elején behívtak a rendőrök, hogy feljelentést tettek egy csalással vádolt cég tulajja ellen, akinek a neve történetesen egyezik az enyémmel. Megkérdezték én vagyok-e az a személy, akit ők keresnek, igazoltam, hogy nem, elmehettem. Egy hete felhívott valaki a munkahelyem vezetékes telefonján, hogy átverték, és én vagyok-e az. Tisztáztam, hogy nem én vagyok az embere. A nő állítólag rendelt egy cipőt egy ...ban, de 20 napja nem érkezett meg a terméke, a pénzt pedig előreutalta. Ezután rákeresett a boltra a **Fon**, ahol több ilyen bejegyzést is talált, hasonló problémákkal. Az ... hívta segítségül, ahol kiderítette a ... vezetőjének a nevét és telefonszámát, így jutott el hozzám - a névrokonhoz. Az ügyben, ahogy említettem, először tavaly érkezett feljelentés, a azóta is él és virul, a gyanútlan ...ek pedig folyamatosan rendelnek tőlük. A gyanútlan ...ek ezen a ...on vásárolnak, és ezen a **F**-oldalon keresztül reklamálnak."

A perbeli cikkrészlet utolsó mondatában az alperes hiperhivatkozásként belinkelte a felperes által működtetett ...-, valamint **F**-oldalt, amelyek egy kattintással bárki számára hosszabb (pontosan meg nem határozható) ideig elérhetőek voltak. A cikk megjelenését követően a felperesi ...-, illetve **F**-oldal látogatottsága kimutatható módon megnövekedett. A felperes december havi forgalma 2014. évben 840.350 forint, 2015. évben 1.922.630 forint, 2016. évben 1.336.890 forint volt.

A felperes módosított, pontosított keresetében kérte, hogy a bíróság a Polgári Törvénykönyvről szóló 2003. évi V. törvény (a továbbiakban Ptk.) 3:1.§ (3) bekezdésére tekintettel a 2:51.§ (1) bekezdés *a)* pontja alapján állapítsa meg, hogy az alperes megsértette a Ptk. 2:43.§ *d)* pontjában nevesített jóhírnévhez való személyiségi jogát, kötelezze az alperest a Ptk. 2:51.§ (1) bekezdés *b)* és *c)* pontjai alapján a jogsértés abbahagyására olyan módon, hogy a jogsértő cikkrészletből a web- és **F**-oldalára mutató linkeket törölje, elégtételadásként arra, hogy a főoldalon található hirdetési felületén egy hónap időtartamban a felperesi webáruház **F** elérhetőségét tüntesse fel, valamint a Ptk. 2:52.§-a alapján 1.500.000 forint sérelemdíj megfizetésére.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Állította, hogy a kifogásolt cikkben a valós tények, tapasztalatok bemutatása történt meg.

Az elsőfokú bíróság a keresetet részben alaposnak találta. Megállapította, hogy az alperes az általa üzemeltetett www....hu <<http://www....hu>> oldalon 2016. december 16. napján megjelent „Durván meglopják a ... a neten” című cikknek a „Z” keresztnévű személy olvasói történeteként megjelölt részben foglaltak közreadásával, illetve az abban szereplő hiperhivatkozásokkal - azt a hamis látszatot keltve, hogy a felperes által működtetett s....net internetes vásárlás bonyolítására alkalmas weboldalon a vásárlók ellen bűncselekményeket követnek el, őket meglopják, tőlük pénzt csálnak ki - megsértette a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát.

Kötelezte az elsőfokú bíróság az alperest, hogy a fenti magatartással hagyjon fel, a jogsértő cikkrészletből a felperes web- és F-oldalára mutató linkeket 15 napon belül törölje és elégtételadás címén 15 napon belül az alábbiakat tartalmazó cikket jelentesse meg a perbelivel azonos betűtípussal és betűmérettel a ...hu honlap címlapján egy hónap időtartamban: „Tisztelt olvasóink! A 2016. december 16. napján megjelent „Durván meglopják a ... a neten” című cikkünkben valótlanul keltettük azt a látszatot, hogy a cikkben szereplő linkről kattintható felperes által működtetett „s....net” weboldalon a vásárlókat meglopják, ellenük bűncselekményeket követnek el. A cég jóhírnevének megsértése miatt a cég ügyvezetőjétől és tagjaitól, valamint az összes érintettől elnézést kérünk.” Kötelezte továbbá az elsőfokú bíróság az alperest, hogy fizessen meg 500.000 forint sérelemdíjat, valamint 60.000 forint részperköltséget. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította, a felperest az állam javára 60.300 forint, az alperest 29.700 forint részilleték megfizetésére kötelezte.

Ítéletét azzal indokolta, hogy az alperes a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (a továbbiakban: Smtv.) hatálya alá tartozó médiaszolgáltató. Az Smtv. 4.§ (3) bekezdése szerint a sajtószabadság gyakorlása nem járhat mások személyiségi jogainak sérelmével. Az alperes nem lineáris médiaszolgáltató, így rá az Smtv. 13.§-ában írt, a kiegyensúlyozott tájékoztatásra vonatkozó kötelezettség nem vonatkozik, de vele szemben is elvárás az Smtv.-nek a közönség jogait szabályozó 10.§-a szerinti hiteles, gyors, pontos tájékoztatás.

Az elsőfokú bíróság megítélése szerint a szlengszerűen fogalmazott cikkben a „durván meglopják”, a „szebbnél szebb pénzcsalós online vásárlások és játékok”, a „csalók nem öltenek nyilvánvaló köntöst”, „feljelentést tettek egy csalással vádolt cég tulajaja ellen” szóösszetételek, mondatrészek a cikkrészletből közvetlenül kattintható hiperhivatkozásokkal együtt alkalmasak arra, hogy a felperes jóhírnevét sértsék, különösen, mivel a felperes ügyvezetője ellen korábban folyt nyomozást az ügyészség megszüntette, a csalással vádolt céggel szemben büntetőeljárás nem volt folyamatban, a perbeli időszakban a felperest vezető magánszemély sem állt büntetőeljárás hatálya alatt. Az újságíró-kolléga által felidézett történet közreadása nem csak szakmaiatlan, pontatlan, hanem egyes vonatkozásaiban valótlan is, illetve részben valós tény, a K Znal szemben a s....org honlap működtetése kapcsán indult büntetőeljárás tényét tünteti fel hamis színben. Mindez megelőzhető lett volna a sajtószerv alkalmazottjának körütekintő, a témát megfelelő módon körüljáró, az információt ellenőrző eljárásával. Ennek hiányában a közzétett cikk nem felel meg az Smtv. 10.§ szerinti, hiteles, gyors, pontos tájékoztatás követelményének, az újságíró gondatlan eljárása, mulasztása az Smtv. 4.§ (3) bekezdése szerinti jogsértést megvalósította. A felperesnek sérült a jóhírnévhez fűződő személyiségi joga, amit az elsőfokú bíróság a Ptk. 2:51.§ (1) bekezdés a) pontja alapján megállapított, ugyanezen bekezdés b) pontja szerint abbahagyásra kötelezte az alperest, melynek keretében a beazonosíthatóság megszüntetése érdekében a cikkben szerepeltetett hiperhivatkozások törlését rendelte el. Alkalmazta továbbá a Ptk. 2:51.§ (1) bekezdés c) pontja szerinti elégtételadást. Utóbbi körben azt a felperesi kérelmet, hogy lényegében reklámot biztosítson az alperes a felperesnek, nem látta teljesíthetőnek, ugyanakkor közlemény közzétételére kötelezte az alperest.

A felperes által igényelt sérelemdíj mértékét az elsőfokú bíróság eltúlzottnak találta, annak ellenére is, hogy a cikkben írt részben valótlan tények, illetve valós tény hamis színben feltüntető mondatok a felperes által csatolt kimutatások szerint többeket eltántorítottak a vásárlástól. Ugyanakkor figyelembe vette, hogy a cikk megjelenését közvetlenül megelőző időszakban is jelentek meg a felperesről a F-oldalán olyan, utóbb érdemi magyarázat nélkül eltávolított megjegyzések, kommentek, amelyekben a vásárlók elégedetlenségüket fejezték ki a felperes késedelmes, hibás teljesítései miatt. Így már a megelőzően is csorbult jóhírnévhez képest kellett mérlegelni, hogy az alperes mennyiben rontotta tovább a felperes üzleti hitelességét. A jogsértés súlyára, viszonylag hosszú ideig tartó voltára, a jogsértés idején jellemző ár- és értékviszonyokra is figyelemmel 500.000 forint összegű sérelemdíjat tartott alkalmasnak az elsőfokú bíróság a felperest ért sérelem másnemű ellentételezésére.

Az ítélet ellen az alperes élt fellebbezéssel. A másodfokú tárgyaláson pontosított fellebbezésében kérte, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg, elsődlegesen a keresetet utasítsa el, másodlagosan a sérelemdíj összegét 100.000 forintra szállítsa le. Harmadlagosan felvetette az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésének, és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására kötelezésének indokoltságát is. Fellebbezését azzal indokolta, hogy az elsőfokú bíróság határozatát az eljárási és anyagi jogi szabályok megsértésével hozta meg, mivel az indokolás nagy részét az Smtv.-re alapította, azonban az Smtv. megsértésére vonatkozóan a felperes a keresetében igényt nem támasztott. Annak vizsgálata, hogy a perbeli cikk a kiegyensúlyozott, pontos, hiteles tájékoztatás Smtv.-ben meghatározott követelményének megfelel-e, nem tartozik a per tárgyához, ezért az Smtv.-ben meghatározott vizsgálat túlterjeszkedett a kereseti kérelmen.

Rámutatott az alperes, hogy az elsőfokú bíróság maga is megállapította, a cikk a beszélt nyelvben élő kifejezéseket használ. Ebből is következően nem a büntetőeljárásban használatos törvényi tényállási elemre utalt a cikk írója, hanem pusztán a vevők megkárosítására. A figyelemfelkeltő cím mellett az olvasó a teljes tartalom megismerésével válik valamennyi információ birtokosává. A cikk azt a célt szolgálja, hogy megelőzze a hasonló cselekmények elkövetését, írójának nem egy jogi tényállás felderítése, a büntetőeljárás ismertetése a feladata, hanem az olvasó tájékoztatása egy közérdeklődésre számot tartó magatartásról. Az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe, hogy **K Z**, mint egyéni vállalkozó, illetve az irányítása alatt működő gazdasági társaság több alkalommal nem megfelelően szállított, az előre utalt vételárat csak a felháborodás, sajtóvisszhang, az ellene indított büntetőeljárás folytán fizette vissza. Azok a vásárlók is károsultak, akik később visszakapták az általuk kifizetett összeget, egyrészt, mivel számítottak a termék megérkezésére, másrészt, mivel a pénzük csak jóval a rendelést követően állt újra rendelkezésükre. Túlságosan is mértéktartó maradt az elsőfokú bíróságnak az az értékelése, hogy a felperesi cég nem működik hibátlanul.

A sérelemdíjösszege körében értékelt forgalomcsökkenés kapcsán az alperes arra hivatkozott, hogy a visszaesés egy országos webáruház esetében nem kimagasló, egy helyi sajtóban megjelenő cikk értelemszerűen nem eredményezheti egyedül a visszaesés mértékét. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság indokolás nélkül mellőzte azt az indítványát, melyben a felperest a ... megyei forgalma változásának tételes kimutatására kérte kötelezni.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult.

A fellebbezés részben alapos.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a másodfokú bíróság ítélezésének alapjául elfogadta, és nagyobb részben az abból levont jogi következtetésekkel is egyetértett.

Az alperes helytállóan hivatkozott arra fellebbezésében, hogy a felperes által érvényesített kereset kapcsán az Smtv. 13.§-ában megfogalmazott, a kiegyensúlyozott tájékoztatás kötelezettségére történő hivatkozás szükségtelen volt. Ez azonban a per érdemi elbírálását nem befolyásolta, mivel maga az elsőfokú bíróság is úgy foglalt állást, hogy a kiegyensúlyozottság vizsgálata a per tárgyát nem képezi. A felperes ugyanakkor jogvédelmet az alperes által kiadott internetes újságban megjelent cikk kapcsán kért, ezért annyiban helyes az Smtv. felhívása, hogy annak 4.§ (3) bekezdése szerint a sajtó tevékenysége nem járhat mások személyiségi (személyhez fűződő) jogainak sérelmével.

A Ptk. 2:43.§ d) pontja szerint a személyiségi jogok sérelmét jelenti különösen a becsület és a jóhírnév megsértése. A Ptk. 2:45.§ (2) bekezdése szerint a jóhírnév megsértését jelenti különösen, ha valaki más személyre vonatkozó és e személyt sértő, valótlan tényt állít vagy híresztel, vagy valós tényt hamis színben tüntet fel. A Ptk. 3:1.§ (3) bekezdése szerint a jogi személy személyhez fűződő jogaira a személyiségi jogokra vonatkozó szabályokat kell alkalmazni, kivéve, ha a védelem jellegénél fogva csupán az embert illetheti meg. A joggyakorlat már az 1959. évi Ptk. hatálya alatt is egységes volt abban a kérdésben, hogy a jogi személyt is megilleti a jóhírnév védelméhez fűződő jog.

Előre bocsátja a másodfokú bíróság, hogy amennyiben a perbeli cikk az alperesi fellebbezésben foglaltakat tartalmazná, úgy a jogsértés megállapítására nem kerülhetne sor. Az ugyanis megfelel a valóságnak, hogy a **K Z** egyéni vállalkozó által működtetett s....org megnevezésű honlapon eladott termékek szállításával összefüggésben több alkalommal is kifogás merült fel. **K Z** a szállítási határidőt nem tartotta be, vele a kapcsolatfelvétel nehézkes volt. Emiatt az online vásárlók feljelentése alapján szabálysértési értékhatárt meg nem haladó kárt okozó, üzletszerűen elkövetett csalás vétsége miatt nyomozás is indult, amit azonban megszüntettek, mert nem volt megállapítható bűncselekmény elkövetése. Tényszerű az is, hogy a **K Z** irányítása alatt működő felperesi gazdasági társaság weboldalán leadott megrendelésekkel kapcsolatban hasonló szerződésszegési problémák merültek fel, ezeket az internetes hozzászólások egyértelműen igazolják.

A fenti valós tényeken túlmenően azonban az alperes által megjelentetett cikk a **K Z**hoz kötődő információkat a valós tényekkel összemossa a felperesi gazdasági társaságról alaptalanul állította, hogy büntetőeljárással érintett, és valótlanul keltette azt a látszatot, hogy tevékenysége kifejezetten a vásárlók megkárosítására irányul. A cikk bevezető részében használt kifejezésekből arra lehet következtetni, hogy a felperesi cég durván meglopja a ..., tőlük pénzt csal ki, a céget csalók működtetik, ami nemcsak a korábbi büntetőeljárással nem érintett felperes, de még a felperesi cég törvényes képviselője által korábban működtetett vállalkozás vonatkozásában sem felel meg a valóságnak. A csalás, lopás fogalmak köznyelvi értelme a büntetőjogi jelentéstartalmuktól nem tér el, azokat a közvélemény a büntetőjoghoz hasonlóan ítéli meg.

Az olvasók tájékoztatása kétségtelenül az alperes elsődleges feladata, azonban tartózkodnia kell azoktól a valóságtól elrugaszkodó túlzó kijelentésektől és következtetésektől, amelyek alkalmasak mások személyiségi (személyhez fűződő) jogainak megsértésére.

A fentiekre figyelemmel egyetértett a másodfokú bíróság az elsőfokú bírósággal abban a kérdésben, hogy a felperes jóhírnévhez való joga sérült, azonban mégis azzal a pontosítással, hogy a felperes jogalanyiségének jellege folytán nem személyiségi, hanem személyhez fűződő jogának megsértése

állapítható meg. Mivel a jogi személyeknek nincs a test és szellem egységére visszavezethető személyiségük, a Ptk. 3:1.§ (3) bekezdésének értelmében személyhez fűződő jogokkal rendelkeznek, melyekre a személyiségi jogokra vonatkozó szabályokat kell alkalmazni minden olyan esetben, amikor a védelem jellegénél fogva nem csupán az embert illetheti meg.

A Ptk. 2:51.§ (1) bekezdés c) pontja szerinti, felróhatóságtól független szankció alkalmazása körében a másodfokú bíróság megítélése szerint az elnézésekérést tartalmazó nyilatkozatra kötelezés szükségtelen, mert a sajnálkozás, megbánás mint szubjektív tudattartalom jogi úton, ítélettel nem kényszeríthető ki, és az elsőfokú bíróság által megfogalmazott nyilatkozat közzététele enélkül is megfelelő elégtételt biztosít.

A Ptk. 2:52.§-a szerinti sérelemdíj mértéke vonatkozásában a másodfokú bíróság a jogsértés súlyának, a felróhatóság mértékének körében értékelte, hogy több probléma merült fel a felperes internetes szolgáltatása kapcsán, az alperes által célzott figyelemfelhívás részbeni alapját valós vásárlói panaszok szolgáltatták. A jogsértésnek a sértettre és környezetre gyakorolt hatása körében nyomatékkal kellett figyelembe venni, hogy a meg nem engedhető túlzásokba bocsátkozó cikkével az alperes olyan ténylegesen is fennálló hiányosságokra irányította rá a helyi nyilvánosság figyelmét, amelyek a vevők bizalmatlanságát okszerűen, a felperes saját tevékenységére visszavezethető módon megalapozhatták. Jelentőséget kellett tulajdonítani ugyanakkor annak is, hogy a sérelmes közlésnek biztosított nyilvánosság az alperes olvasói által behatárolt kört lényegében nem haladta meg, miután az alperes a cikkben nem szerepeltetett olyan kifejezéseket, melyek alapján a felperes adataira célzottan rákeresőket valamely keresőmotor a cikkhez irányította volna. Az alperesi fellebbezésnek kifejezetten is tárgyává tett forgalomcsökkenést ehhez mérten is legfeljebb közvetetten lehetett a sérelemdíj mértékének megállapítása során figyelembe venni. A gazdálkodó szervezet léte a gazdasági életben való szerepvállalásban, a felperes esetében a kereskedelmi tevékenység folytatásában nyilvánul meg, így a lehetséges üzleti partnerei, megrendelői véleményét negatívan befolyásoló információk kihatása a személyét érintő közlésnek biztosított nyilvánosság által lefedett körben értelemszerűen, mintegy vélelmezetten kiterjedhet az általa bonyolított forgalmazásra is. A forgalomcsökkenés pontos mértékét azonban csak vagyoni kárigény érvényesítése esetén kellett volna feltárni, ilyen igény hiányában helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor mellőzte a forgalomváltozás ... megére fokuszált vizsgálatát.

A fentiekben részletezett valamennyi körülmény együttes értékelésével a másodfokú bíróság az alperes fellebbezését az összecszerűségi kérdésben részben alaposnak találva úgy ítélte meg, hogy 300.000 forint sérelemdíj szükséges és egyben elégséges a felperest ért jogsérelem másnemű, vagyoni előnnyel történő kompenzálására.

A másodfokú bíróság így az elsőfokú bíróság ítéletét fellebbezett részében a személyhez fűződő jogra vonatkozó pontosítás mellett a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: 1952. évi Pp.) 253.§ (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, az elégtételadás körében az alperesnek elnézésekérésre kötelezését mellőzte, és a sérelemdíj összegét 300.000 forintra szállította le.

A másodfokú ítéletben írt módosítások folytán a perköltség számítására az 1952. évi Pp. 81.§ (1) bekezdését kellett alkalmazni. A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: R.) 2.§ (1) bekezdés a) pontja, (2) bekezdése alkalmazásával, a ténylegesen kifejtendő ügyvédi tevékenységgel arányban a felperes jogi képviselőjével felmerült költséget a felperes esetében 160.000 forintban, az alperes esetében az R. 3.§ (2) bekezdés a) pontja, 4/A.§-a alapján 95.250 forintban állapította meg a másodfokú bíróság.

Ebből a felperes pernyertességével (20%) arányos 32.000 forint, az alperes pernyertességével 76.200 forint. A két összeg különbségeként 44.200 forint az alperes javára jelentkezik, így a másodfokú bíróság mellőzte az alperesnek elsőfokú részperköltségben történő marasztalását, és a felperest kötelezte 44.200 forint elsőfokú eljárásban felmerült perköltség megfizetésére.

A felek által az államnak fizetendő le nem rótt kereseti eljárási illeték összegét az elsőfokú bíróság által is felhívott, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 74.§ (3) bekezdése folytán alkalmazandó, a költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján, az 1952. évi Pp. 81.§ (1) bekezdésére figyelemmel, a pervesztesség arányának megfelelően a másodfokú bíróság a felperes esetében 72.000 forintra felemelte, míg az alperes esetében 18.000 forintra leszállította. Egyéb fellebbezett részében az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

Az alperes fellebbezésének pertárgyértéke az Itv. 39.§ (3) bekezdés c) pontja alapján 600.000 forintban volt meghatározható, mivel a sérelemdíjra vonatkozó fellebbezési kérelem 500.000 forint összegű pertárgyértéke a felróhatóságtól független szankciókra vonatkozó, meg nem határozható pertárgyértékű fellebbezési kérelemre számítható összeget nem haladta meg. Az alperes fellebbezése kisebb részben lett eredményes, ezért őt a másodfokú bíróság a felperes javára az 1952. évi Pp. 81.§ (1) bekezdése, az R. 3.§ (3) és (5) bekezdése alapján 20.000 forint másodfokú eljárásban felmerült perköltség megfizetésére kötelezte. Az Itv. 74.§ (3) bekezdése folytán alkalmazandó, a költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján, az 1952. évi Pp. 81.§ (1) bekezdésére figyelemmel a felek a feljegyzett fellebbezési illetéket is pervesztességük arányában viselik.

Pécs, 2018. március 22.

. Kutasi Tünde s.k. a tanács elnöke, Gáspárné dr. ...bán Judit s.k. előadó bíró, Dr. Berki Csilla s.k. bíró